

Книгата на Даниил — сто осемдесет и шесто

Обещанието на Паниум: Окончателното запечатване и откровението на среднощния вик

Jeff Pippenger

2024-04-16

При Паниум, което беше Кесария Филипова, което е стихове тринадесети до петнадесети в единадесета глава на книгата Даниил, което е историята, в която републиканският и протестантският рог изпълняват загадката да бъдат осмият, който е от седемте, което е историята, в която Божият печат е трайно отпечатан върху сто четиридесет и четирите хиляди, и историята на пристигането на вестта на Среднощния вик, Христос даде обещание на Своя народ в последните дни.

И Аз ти казвам още: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Матей 16:18, 19.

Периодът на запечатването, който започна на 11 септември 2001 г., когато могъщите сгради на Ню Йорк Сити бяха съборени, и който завършва с близко предстоящия неделен закон, бе замислен от Алфа и Омега. Самата последна част от периода повтаря самата първа част от периода. На 11 септември 2001 г. Господ поведе Своя народ обратно към древните пътеки, където, между другите истини, те откриха „седемте времена“, точно както бе намерено в дните на цар Йосия. Тогава късният дъжд започна да ръси и започна процес на изпитване, който произведе отделяне на две класи поклонници.

В изпълнение на втора глава на Авакум бяха открити двете свещени карти и станаха емблема на онзи исторически период. Също така знаменателно е, че започна „спорът“ от втора глава на Авакум — между методологията „ред след ред“, която е методологията на късния дъжд, и противоположната ѝ методология на отстъпилото протестантство, която Адвентизмът постепенно бе възприемал, започвайки с бунта от 1863 година.

Исус обеща, че ще даде на Своя народ в последните дни „ключовете на царството“ и, като прави това, Той се отнася до правилната библейска методология, която съдържа необходимите пророчески ключове, за да бъдат разпознати, установени и прогласени вестта на Среднощния вик и Силния вик.

„Онези, които общуват с Бога, ходят в светлината на Слънцето на Правдата. Те не безчестят своя Изкупител, като покваряват пътя си пред Бога. Небесна светлина сияе върху тях. С приближаването си към края на историята на тази земя познанието им за Христос и за пророчествата, отнасящи се до Него, значително се увеличава. Те са с безкрайна стойност в Божиите очи; защото са в единство с Неговия Син. За тях Божието слово е с превъзхождаща всичко красота и прелест. Те виждат неговото значение.

Истината им се разкрива. Учението за възплъщението е обгърнато с нежно сияние. Те виждат, че Писанието е ключът, който отключва всички тайни и разрешава всички трудности. Онези, които не са пожелали да приемат светлината и да ходят в светлината, няма да бъдат способни да разберат тайната на благочестието, но онези, които не са се поколебали да вземат кръста и да последват Исус, ще видят светлина в Божията светлина.“ The Southern Watchman, 4 април 1905 г.

Онези, които са представени от Петър, които са сто четиридесет и четирите хиляди, са онези, които приемат лаодикийската вест, дошла на 11 септември 2001 г., която сега се повтаря от юли 2023 г. Лаодикийската вест, дошла през 1856 г., беше умноженото познание за „седемте времена“; и когато Христос събира сухите кости и след това ги оживява, те преминават от лаодикийското движение на третия ангел към филаделфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди. Този преход се извършва чрез Словото на Христос, защото те се освещават чрез Неговото Слово, и Неговото Слово е „истина“, и Неговото Слово е „ключът“, който отключва Неговото Слово.

И на ангела на църквата във Филаделфия пиши: Това казва Оня, Който е свят, Който е истинен, Който има ключа Давидов, Който отваря, и никой не затваря; и затваря, и никой не отваря: Зная твоите дела; ето, поставих пред тебе отворени врата, и никой не може да ги затвори; защото имаш малка сила, и си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от Моето име. Откровение 3:7–8.

Методологията „ред след ред“ е ключът, който Христос обеща на Своя народ от последните дни в битката при „портите“. „Порта“ е църква.

И Яков се събуди от съня си и каза: Наистина Господ е на това място, а аз не съм знаел. И уплаши се, и каза: Колко страшно е това място! Това не е друго, освен Божият дом, и това е вратата небесна. Битие 28:16, 17.

Битката при портите представлява религиозните битки, които се водят между истината и заблудата, а заблудата на религията на Гърция е портата на ада, и религията на отстъпническия лаодикийски адвентизъм също е порта. Лаодикийската адвентна порта представлява мястото, където се изпълнява спорът от Авакум.

В онзи ден Господ Саваот ще бъде венец на слава и прекрасна корона за остатъка от Своя народ, и дух на правосъдие за онзи, който седи на съд, и сила за ония, които отблъскват битката до портата. Но и тия се заблудиха от вино, и се отклониха поради спиртното питие; свещеникът и пророкът се заблудиха поради спиртното питие, погълнати са от виното, отклониха се поради спиртното питие; грешат във видението, препъват се в съда. Защото всички трапези са пълни с повръщано и нечистота, тъй че няма чисто място. Кого ще научи на знание? И кого ще направи да разбере учението? Отбитите от млякото, отделените от гърдите ли? Защото заповед върху заповед, заповед върху заповед; ред върху ред, ред върху ред; тук малко и там малко. Понеже с заекващи устни и с друг език ще говори на тоя народ, на който каза: Това е покоят, с който можете да успокоите уморения; и това е освежаването; но те не поискаха да слушат. Затова словото Господне стана за тях заповед върху заповед, заповед върху заповед; ред върху

ред, ред върху ред; тук малко и там малко; за да идат и да паднат назад, и да бъдат съкрушени, и уловени в примка, и хванати. Затова слушайте словото Господне, вие, присмивачи, които управлявате този народ, който е в Ерусалим. Исаия 28:5-14

Ключовете на царството са думите на Писанията, които са дадени на Божия народ от последните дни чрез Словото.

„В Словото има истини, които, подобно на жили от скъпоценна руда, са скрити под повърхността. Съкровището, скрито там, се открива, когато се търси, както миньор търси злато и сребро. Доказателството за истинността на Божието слово е в самото слово. Писанието е ключът, който отключва Писанието. Дълбокият смисъл на истините на Божието слово се разкрива на нашите умове чрез Неговия Дух.

„Библията е великата книга на поуците за учениците в нашите училища. Тя учи на цялата Божия воля относно синовете и дъщерите на Адам. Тя е правилото на живота, като ни учи за характера, който трябва да изградим за бъдещия живот. Не се нуждаем от мъждивата светлина на преданието, за да станат Писанията разбираеми. Също тъй бихме могли да предположим, че обедното слънце се нуждае от трептящата светлина на земен факел, за да се увеличи славата му. Не са нужни изреченията на свещеник и служител, за да бъдат хората предпазени от заблуда. Онези, които се допитват до Божествения Оракул, ще имат светлина. В Библията всеки дълг е направен ясен. Всеки даден урок е разбираем. Всеки урок ни открива Отца и Сина. Словото е способно да направи всички мъдри за спасение. В Словото науката за спасението е ясно разкрита. Изследвайте Писанията, защото те са гласът на Бога, Който говори на душата.“
Свидетелства, том 8, 157.

Ключовете, които Христос даде на църквата в последните дни, имат същата сила, каквато имаха, когато бяха дадени на Петър.

„Петър бе изразил истината, която е основата на вярата на църквата, и Исус сега го почете като представител на цялото тяло на вярващите. Той каза: „И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата.“

„Ключовете на небесното царство“ са думите на Христос. Всички думи на Свещеното Писание са Негови и тук са включени. Тези думи имат власт да отварят и да затварят небето. Те обявяват условията, при които хората биват приети или отхвърлени. Така делото на онези, които проповядват Божието слово, е благоухание за живот към живот или за смърт към смърт. Тяхното е мисия, натежала с вечни последици.“ Копнежът на вековете, 413.

Силата, която се проявява чрез Неговите думи, когато бъде поставена в ръцете на човечите, се основава на принципите, разкрити в Неговото слово. Най-простият, а може би и най-дълбокият от тях, е, че истината се утвърждава чрез свидетелството на двама.

„Друго тежко зло, което бе възникнало в църквата, бе това, че братя се съдеха помежду си. Бяха направени изобилни постановления за уреждането на затрудненията между

вярващите. Сам Христос бе дал ясни наставления как трябва да се уреждат такива въпроси. „Ако брат ти съгреши против тебе — бе посъветвал Спасителят, — иди и избличи го насаме между тебе и него; ако те послуша, спечелил си брата си. Но ако не послуша, вземи със себе си още един или двама, за да се потвърди всяка дума чрез устата на двама или трима свидетели. А ако не послуша тях, кажи на църквата; но ако не послуша и църквата, нека ти бъде като езичник и бирник. Истина ви казвам: каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небето; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небето.“ Матей 18:15–18.“ Деяния на апостолите, 304.

Има най-малко трима географски свидетели за периода, когато сто четиридесет и четирите хиляди са запечатани при Среднощния вик. Като помним факта, че при вика в полунощ е твърде късно да се придобие маслото, откриваме географското свидетелство на лагерното събрание в Ексетър, което дава илюстрация на момента, в който Божият народ в последните дни е запечатан; и намираме тази истина представена чрез географията на Кесария Филипова, а също и чрез свидетелството на битката при Паниум, в стихове тринадесет до петнадесет от единадесета глава на Даниил. Може би е малко неточно тези трима свидетели да бъдат определени като географски, но употребявам този термин, защото географията несъмнено е част от обстановката в Ексетър и Кесария Филипова. Исус поставя Петър в рамките на пророческата география, в която сто четиридесет и четирите хиляди се намират в последните дни. След това Той дава заповед.

И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Тогава заповяда на учениците Си да не казват никому, че Той е Исус Христос. Оттогава Исус започна да показва на учениците Си, че трябва да отиде в Йерусалим и да пострада много от старейшините, първосвещениците и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да възкръсне. Тогава Петър Го отведе настрана и започна да Му се противопоставя, като казваше: Да Те пази Бог, Господи; това никак няма да стане с Теб. А Той се обърна и каза на Петър: Махни се от Мене, Сатана; ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките. Матей 16:19–23.

Думата „Exeter“ е името на град в Девън, Англия. Нейната етимология може да бъде проследена до староанглийския, където е била известна като „Exanceaster“ или „Execestre“. Смята се, че името произлиза от староанглийските думи „Ехе“ (отнасяща се до река Екс, на която е разположен градът) и „ceaster“ (означаваща „римска крепост“ или „ограден със стени град“). Следователно „Exeter“ означава или „крепостта на река Екс“, или „ограденият със стени град при река Екс“. Географията, свързана с настъпването и изпълнението на Среднощния вик в милеритската история, посочва място, където е имало вода, представляваща изливането на Светия Дух, и точка, в която Бог издигаше войска, за да прогласи вестта на света, която, както ни осведомява Сестра Уайт, се понесе като „приливна вълна“. Приливната вълна не е просто речна вода; тя е вода, свръхмощно усилена.

Милеритската история беше изпълнението на притчата за десетте девизи, и когато сто четиридесет и четирите хиляди бъдат доведени до завършека на времето на запечатването,

те ще повторят ориентирите, отбелязани в началото на времето на запечатването, а също и историята на лагерното събрание в Ексетър. Един ангел ще слезе с изпитваща вест, която трябва да бъде изядена. Тази вест ще доведе до основите и ще изправи двете групи пред „седемте времена“ от Левит двадесет и шест. Тя ще включва Откровението на Исус Христос, което е представено от Петър като приемане, че Исус беше помазан като Христос, когато божественият символ слезе във вид на гълъб, предобразявайки 11 септември 2001 г. Тя ще включва разбирането, че Исус е божественият Син Божий, и също така, че чрез това, че Исус прие върху Своето божествено естество плътта на падналото човечество, Той е и Човешкият Син.

Тези истини ще произведат две класи поклонници, както направиха и след 11 септември 2001 г. Двете класи бяха представени на лагерното събрание в Ексетър, защото на това лагерно събрание бе издигната шатра от една група от Уотъртаун, които отхвърлиха вестта на Среднощния вик, както бе представена чрез Самуил Сноу. Те провеждаха фалшиви събрания, които бяха толкова шумни и емоционални, че ръководителите на събранията на Сноу отидоха при тях и ги уведомиха да се укротят. На лагерното събрание се проявиха две класи, и и двете изповядваха, че са свързани с вода, но едната беше фалшификат и представляваше неразумните, които бяха без масло. Групата в шатрата в Ексетър беше войската, която беше градът, който беше и крепост, защото те бяха образ на мъртвите сухи кости на Езекиил, които биват въздигнати като мощна войска чрез вестта на Среднощния вик.

В историята, в която се проявяват тези две категории, Петър представляваше и двете. Неговото изповедание, с което разпозна Исус като Христос и Божия Син, бе породено от вдъхновението на Светия Дух, защото Христос ясно му каза: „Плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата.“ Когато след това Исус извести на учениците за кръста, Петър, лишен в онзи момент от влиянието на Светия Дух, хвана Христос „и започна да Го смърмя, като казваше: Да бъде далеч от Тебе, Господи; това никак няма да Ти се случи. А Той се обърна и каза на Петър: Махни се от Мене, сатана; ти си Ми съблазън, защото мислиш не за Божиите неща, а за човешките.“

Емоционалният изблик на Петър съответстваше на емоционалното поклонение, което се извършваше в шатрата във Уотъртаун, когато Самуил Сноу представяше вестта на Среднощния вик. На това равнище Петър представлява онези, които са кандидати да бъдат между сто четиридесет и четирите хиляди. Тези кандидати представляват една класа, която има маслото, което е Светият Дух, и то е вестта и то е характерът, а другата класа няма маслото. В обстановката на Кесария Филипова Христос започна да разкрива, „че трябва да отиде в Ерусалим и да пострада много от старейте, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да възкръсне.“

Разочарованието на учениците, когато тези събития действително се изпълниха на кръста, е историята, която сестра Уайт използва, за да илюстрира разочарованието от 22 октомври 1844 година, както и разочарованието на евреите при преминаването през Червеното море, когато войската на фараона ги настига, а пред тях са морските води. Всички тези свидетели

посочват близкия неделен закон, а откровението на стихове тринадесети до петнадесети от Даниил единадесета глава предоставя свидетелството за събитията, които водят до този неделен закон. Правейки това, те също така представят „частта от пророчеството на Даниил, отнасяща се до последните дни“.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Внимателното изследване на прообразите и техните изпълнения доведе до заключението, че разпятието на Христос е станало именно в онзи ден от годишния кръг на обредите, дадени на Израил, когато е било заколвано пасхалното агне. Не следваше ли и очистването на светилището, предобразено в Деня на умилоствението — падащ се на десетия ден от седмия месец — също така да настъпи именно в онзи ден от годината, честван в прообраза? (вж. Великата борба, 399). Това, според истинското Моисеево изчисляване на времето, би било 22 октомври. В началото на август 1844 г., на лагерно събрание в Ексетър, Ню Хемпшир, това становище беше представено и беше прието като датата за изпълнението на пророчеството за 2300-те дни. Притчата за десетте девици в Матей 25:1–13 придоби особено значение — забавянето на младоженеца, чакането и задрямването на онези, които очакваха сватбата, викът в полунощ, затварянето на вратата и тъй нататък. Вестта, че Христос идва на 22 октомври, стана известна като „среднощният вик“. „Среднощният вик“ — писа Елън Уайт — бе разгласен от хиляди вярващи.“ Тя добави:

„Подобно на приливна вълна движението [на седмия месец] заля страната. От град на град, от село на село и до отдалечените селски места то достигна, докато очакващият Божи народ не се пробуди напълно.—Великата борба, 400.“

„Бързината, с която вестта се разпространи, е описана от писатели, цитирани от Л. Е. Фрум:

„Бейтс е оставил свидетелството, че вестта от Ексетър „летеше, тъй да се каже, на крилете на вятъра“. Мъже и жени бързаха по железница и по вода, с дилижанс и на кон, с вързопи книги и вестници, като ги разпространяваха „тъй изобилно, както есенните листа“. Уайт казва: „Делото, което стоеше пред нас, беше да полетим към всяка част на онова широко поле, да дадем тревога и да събудим спящите.“ А Уелкъм прибавя, че движението избухнало като освободените води на язовир. Полета със зряло зърно били оставени непожънати, а напълно пораснали картофи — неизвадени от земята. Идването на Господа беше близо. Сега нямаше време за такива земни неща.—Пророческата вяра на нашите бащи, т. IV, с. 816.

„Като очевидец и участник в движението, Елън Уайт описа характера на бързо ускоряващото се дело:

„Вярващите видяха как съмнението и недоумението им бяха отстранени, а надеждата и смелостта изпълниха сърцата им. Делото бе свободно от онези крайности, които винаги се проявяват, когато има човешко възбуждение без направляващото влияние на Божието слово и Дух.... То носеше белезите, които отличават Божието дело във всяка епоха. Имаше малко екстатична радост, но по-скоро дълбоко изследване на сърцето,

изповядване на греха и отричане от света. Подготовката за среща с Господа бе бремето на изтерзаните духове....“

„От всички велики религиозни движения от дните на апостолите насам, нито едно не е било по-свободно от човешко несъвършенство и от хитростите на Сатана, отколкото това през есента на 1844 година. Още и сега, след изтичането на много години [1888], всички, които са участвали в това движение и са останали твърди върху платформата на истината, все още чувстват святото влияние на това благословено дело и свидетелстват, че то е било от Бога. — Пак там, 400, 401.“

„Въпреки доказателствата за едно дело, което обхващаше страната и привличаше хиляди в общението на Второто пришествие, както и въпреки това, че около двеста служители от различни църкви се обединиха в разпространяването на вестта, [Вж. С. М. Maxwell, Tell it to the world, pp. 19, 20.] протестантските църкви като цяло я отхвърлиха и използваха всички средства, с които разполагаха, за да попречат вярата в скорошното идване на Христос да се разпространява. Никой не смееше да спомене в църковно богослужение надеждата за скорошното идване на Исус, но за онези, които очакваха събитието, бе съвсем различно.“

„Елън Уайт разказа какво е било:“

„Всеки миг ми се струваше скъпоценен и от най-голяма важност за мен. Чувствах, че вършим дело за вечността и че безгрижните и незаинтересованите се намират в най-голяма опасност. Вярата ми беше неомрачена и аз присвоявах за себе си скъпоценните обещания на Исус....“

„С прилежно изследване на сърцата и смирено изповядване ние в молитвен дух достигнахме до времето на очакването. Всяка сутрин чувствахме, че първата ни задача е да си осигурим доказателството, че животът ни е прав пред Бога. Осъзнавахме, че ако не напредваме в святост, със сигурност ще отстъпваме назад. Нашата загриженост един за друг нарасна; много се молахме един с друг и един за друг.

„Събирахме се в овощните градини и горичките, за да общуваме с Бога и да възнасяме към Него своите молби, като усещахме по-ясно Неговото присъствие, когато бяхме заобиколени от Неговите творения в природата. Радостите на спасението ни бяха по-необходими от нашата храна и питие. Ако облаци помрачаваха умовете ни, не смеехме да си починем или да заспим, докато те не бъдат разпръснати от съзнанието, че сме приети от Господа.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.“ Arthur White, The Ellen White Biography, том 1, 51, 52.